

Vampier
zonder **tanden**

Leesexemplaar

Luc Descamps

**Vampier
zonder
tanden**

P E L C K M A N S

Inhoud

1	Een vreemde familie	7
2	Op zoek naar opa Munteanu	13
3	Het familiegeheim	25
4	Op vakantie	33
5	Onderweg	37
6	Een bloedbad zonder slachtoffers	45
7	Nachtmerrie	51
8	Nachtelijk avontuur	61
9	Transsylvanië	69
10	De laatste tussenstop	75
11	Een vreemde vleermuis	85
12	De Bloedrode Avondzon	93
13	Een griezelige nacht	103
14	Afscheid	115
15	Familie	123
16	Angst	127

1

Een vreemde familie

‘Mams, ik ga bij Vladi spelen.’

‘Oké, Lina. Ben je wel voor het avondeten thuis?’

‘Tuurlijk, mams. Tot straks.’

Lina liep het tuinpad af en huppelde de straat uit. Huppelen vond ze sowieso veel leuker dan wandelen, want dat deed iedereen. De eerste dag van de zomervakantie was altijd speciaal, vond ze. Al die heerlijk lange dagen zonder school!

Mams vond het prima dat ze bij Vladi ging spelen, maar daarmee was haar moeder zo ongeveer de enige in het dorp. Behalve Lina kwam er helemaal niemand uit de klas bij Vladi thuis. Ze vonden hem allemaal maar een vreemde vogel. Misschien niet zozeer Vladi zelf, maar zijn familie des te meer. Toegegeven, helemaal gewoon waren de Munteanu's niet, maar Vladi was een fijne jongen en het was leuk spelen bij hem. Zijn gezin was het enige in het kleine dorp dat van buitenlandse afkomst was. Uit Roemenië of zoiets. Lina was alweer vergeten

uit welk land precies, omdat ze dat helemaal niet belangrijk vond. De slager wel.

‘Je blijft wonen in het land waar je geboren bent,’ had ze hem eens horen zeggen terwijl ze geduldig haar beurt afwachtte. ‘Daar hoor je thuis.’

De aanwezige klanten hadden instemmend geknikt en Lina had op haar lip moeten bijten om niets te zeggen. Ze was het helemaal niet eens met de slager. Vladi was haar vriend en ze was heel blij dat hij in haar dorp woonde. Maar grote mensen mag je niet tegenspreken, drukten haar ouders haar altijd op het hart. Niets zo erg als een onbeleefd kind. Als je volwassen bent, is er nog tijd genoeg om een grote mond op te zetten. Als ze daarmee bedoelden dat ze later lelijke dingen zou zeggen zoals de slager, dan bleef ze maar liever klein.

Vladi zat op de stoep voor zijn huis. Hij leek helemaal niet verrast om Lina te zien. Soms, vond ze, leek hij dingen van tevoren te weten. Dat kon natuurlijk helemaal niet, maar toch gaf hij haar af en toe die indruk.

‘Hey Lina,’ begroette hij haar.

‘Hoi Vladi. Doe je iets vandaag?’

‘Wachten op jou.’

Hij glimlachte zijn tanden bloot. Met zijn mooie, parelwitte tanden leek Vladi wel weggelopen uit een reclamespot voor tandpasta. Ze waren heel gelijkmatig, alleen zijn hoektanden staken een ietsepietsie boven de andere uit en zagen er heel scherp uit, maar een kniesoor die daar een punt van maakte.

‘Wil je mijn nieuwe tekening zien?’ vroeg Vladi.

‘Graag.’

Natuurlijk wilde ze dat. Vladi kon veruit het beste tekenen van de hele klas. Vaak leken de dingen die hij tekende gewoon echt!

Ze liepen eerst even de keuken in om Vladi’s moeder gedag te zeggen.

‘*Mămică*, Lina is hier,’ zei Vladi.

Beetje dom, want als zijn moeder opkeek, zag ze Lina vanzelf wel staan.

‘Hallo Lina. Blij dat het vakantie is, zeker?’

‘Dag mevrouw. Zeker. Ik dacht, laat ik maar eens bij Vladi langswippen.’

‘Dat is een goed idee, meisje. Het is altijd leuk om jou in huis te hebben. Sorry voor de bloederige boel, hoor. Ik ben alvast bezig met de voorbereidingen voor het avondeten.’

Terwijl ze dat zei, sneed Vladi’s moeder een stukje van de glibberige, rauwe varkenslever en stopte dat in haar mond. Heel even deed ze genietend haar

ogen dicht terwijl ze kauwende bewegingen maakte. Een dun straaltje bloederig sap liep langs haar kin. 'Jullie ook een stukje?' vroeg ze smakkend.

'Mămică!' zei Vladi verwijtend.

'Nou, ik mag het toch wel vragen?'

Lina keek al niet meer op van de rare dingen die Zofia soms deed. Zo had ze op 1 maart trots rondgelopen met een rood met wit strikje met brede flossen eraan opgespeld, omdat ze een heel jaar gezond en sterk wilde zijn. Ze had er ook eentje aan Lina gegeven en erop gestaan dat ze het ter plaatse zou opspelden. De *Martisor* of zoiets betekende ook dat zij en Lina nu vrienden waren, had Zofia gezegd. Beetje vreemd, vond Lina, want ze kon zich niet goed voorstellen hoe een strikje iemand gezond kon maken en ze wist ook niet goed of je als kind echt vrienden kon zijn met een volwassene. Ze had het opgespeld om Zofia niet te beledigen, maar onderweg naar huis had ze het wel weer van haar T-shirt gehaald. Gelukkig waren de gaatjes niet zichtbaar. De Munteanu's waren een beetje een vreemde familie, maar daarom waren ze nog niet slecht. De slager zou er beter aan denken dat niemand in het dorp zo veel varkenslever kocht als Vladi's moeder. Als ze weer naar hun thuisland gingen, wat hij toch zo graag zou willen, dan zou hij wel een goede klant

kwijtraken. Dom dat hij daar niet over nadacht als hij die onvriendelijke dingen zei, vond Lina.

‘Bah, Vladi! Bwèèrk!’

Lina staarde naar de tekening in haar hand en de afschuw stond op haar gezicht te lezen.

‘Vind je hem niet mooi dan?’ vroeg Vladi verwonderd.

‘Mooi? Hoe kun je zoiets in hemelsnaam mooi noemen?’

Lina staarde naar de vleermuis die in volle vlucht op haar af leek te komen. Zoals elke tekening van Vladi was deze ook net echt. De scherpe hoektanden flikkerden dreigend en de kleine, met potlood getekende haartjes leken op een echte pels. Lina huiverde onwillekeurig.

‘Ik geef toe dat het prima getekend is, maar daarmee is dan ook alles gezegd,’ zei ze, terwijl ze Vladi de tekening in zijn handen stopte. ‘Wat een afschuwelijk schepsel! Waarom teken je eens niet iets moois?’ ‘Ik hou van vleermuizen,’ zei Vladi. Hij begreep niet waar zijn vriendin zich zo druk over maakte. ‘Het zijn uitzonderlijk nuttige dieren, weet je? Ze eten insecten. Zonder vleermuizen zat jij elke nacht onder de muggenbeten, zeker weten.’

‘Pff, daar heb je toch zo’n geurende rollerstick voor, of zo’n apparaatje dat je in het stopcontact steekt? Minstens even doeltreffend als zo’n lelijke opdonder, als je het mij vraagt.’

‘Ze vinden ook altijd hun weg in het donker,’ hield Vladi vol, vast van plan om de beestjes te verdedigen. ‘Dat boeit me niet, Vladi. Ik vind ze afzichtelijk,’ zei Lina, en ze kruiste haar armen voor haar lichaam om aan te geven dat de discussie daar voor haar ophield.

‘Vladi, weet jij waar opa is?’

Lina schrok op. Zofia stond in de kamer, hoewel Lina niet eens had opgemerkt dat de deur was opengegaan. Vladi was niet in het minst geschrokken.

‘Zit hij niet in de stoel in de zitkamer?’ antwoordde hij. ‘Daar heb ik hem het laatst gezien.’

‘Nee, en in zijn kamer is hij ook niet, daar heb ik al gekeken. Ga jij hem eens zoeken, Vladi. Wie weet waar hij uithangt. Ik wil niet dat hij iemand aan het schrikken maakt.’

‘Ja, mămică,’ antwoordde Vladi. ‘Kom op, Lina.’

2

Op zoek naar opa Munteanu

Vladi's opa was met voorsprong de vreemdste vogel van de familie. Slechts een handvol dorpelingen hadden hem al eens gezien. De bejaarde man kwam immers bijna nooit buiten, en al helemaal niet bij daglicht. Zelfs Lina, die toch geregeld bij de Munteanu's over de vloer kwam, had hem maar één keer gezien. Dat gebeurde op een dag toen ze onverwacht bij Vladi was gaan spelen. Vladi's moeder was – hoe kon het ook anders – weer met rauwe lever in de weer geweest en had Lina gezegd dat ze gerust naar boven mocht lopen. Vladi zat op zijn kamer. Op de overloop had Lina een blik geworpen in de kamer tegenover die van Vladi. Daar had ze in het schemerdonker een bejaarde man zien zitten. Zijn gezicht stak lijfbleek af tegen de schaduwen in de kamer en ze zou gezworen hebben dat ze twee rode puntjes zag op de plaats waar ze zijn ogen vermoedde. De man maakte een smakkend geluid, maar toen ze wat beter wilde kijken, had Vladi haar